

295 ἐγὼ δ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακά.
 καὶ νῦν ἀνακάλυπτ', ὦ κασίγνητον κάρα,
 ἐκ δακρύων τ' ἄπελθε, κεῖ μάλ' ἀθλίως
 ἔχομεν. ὅταν δὲ τᾶμ' ἀθυμήσαντ' ἴδης,
 σύ μου τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν
 ἴσχναινε παραμυθοῦ θ'. ὅταν δὲ σὺ στένης,
 300 ἡμᾶς παρόντας χρῆ σε νουθετεῖν φίλα.
 ἐπικουρίαι γὰρ αἶδε τοῖς φίλοις καλαί.

305 ἀλλ', ὦ τάλαινα, βᾶσα δωμάτων ἔσω
 ὕπνω τ' ἄπνον βλέφαρον ἐκταθεῖσα δός,
 σίτων τ' ὄρεξαι λουτρά τ' ἐπιβαλοῦ χροῖ.
 εἰ γὰρ προλείψεις [μ'] ἢ προσεδρεῖα νόσον
 κτήση τιν', οἰχόμεσθα· σὲ γὰρ ἔχω μόνην
 ἐπίκουρον, ἄλλων, ὡς ὄρας, ἔρημος ὢν.

ΗΛ. οὐκ ἔστι· σὺν σοὶ καὶ θανεῖν αἰρήσομαι
 καὶ ζῆν· ἔχει γὰρ ταῦτόν· ἦν σὺ κατθάνης,
 310 γυνὴ τί δράσω; πῶς μόνη σωθήσομαι,
 ἀνάδελφος ἀπάτωρ ἄφιλος; εἰ δὲ σοὶ δοκεῖ,
 δραῖν χρῆ τάδ'. ἀλλὰ κλῖνον εἰς εὐνήν δέμας,
 καὶ μὴ τὸ ταρβοῦν κᾶκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων
 ἄγαν ἀποδέχου, μένε δ' ἐπὶ στρωτοῦ λέχους.